

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 527

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ΄

Τηλ. 628.280

1 Ὀκτωβρίου 1967 (Π.Ο.Η)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ

Αἱ θεριναὶ διακοπαὶ ἐτελείωσαν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ περίοδος τῆς θερινῆς ἀναπαύσεως.

Αἱ οἰκογένειαι ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰς ἐξοχάς. Ὁ μαθητικὸς κόσμος ἐπανέρχεται εἰς τὰ μαθητικὰ ἔδρανα.

Πᾶσαι αἱ ἐργασίαι ἀρχίζουν μὲ νέον ρυθμόν, νέον πρόγραμμα, νέαν ζωὴν.

Φθινόπωρον! Ἀφетηρία νέων ἀγώνων! Ἀφетηρία νέου σχολικοῦ ἔτους!

Ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἡμῶν, Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὴν περίοδον ἀκριβῶς αὐτὴν κάμνει τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ τῆς ἔργου διὰ τὰ ἔλθῃ βοηθὸς καὶ συμπαραστάτις εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῶν τέκνων τῆς. Καλεῖ τοὺς πάντας εἰς παρακολούθησιν τοῦ Θείου Λόγου καὶ ἀνάληψιν νέων πνευματικῶν ἀγώνων ὡς καὶ θυσιῶν. Καλεῖ ἰδιαίτερώς τὴν νεολαίαν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, τὰ σχολεῖα ταῦτα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἅτινα θὰ ἀποβοῦν ὁ κυριώτερος παράγων διαμορφώσεως ἡθικῆς ὡς καὶ πνευματικῆς προσωπικότητος.

Ἡ κρατοῦσα κατὰ τὰς σχολικὰς ταύτας

ἡμέρας τῆς ὑλόφρονος ἐποχῆς μας ἐκλυσίς τῶν ἡθῶν καὶ τελεία ἡθικὴ κατάπτωσις ὠθεῖ τοὺς νέους εἰς τὸν ἡθικὸν ὀλεθρον, τὴν ἀπώλειαν. Χρειάζονται λοιπὸν οἱ νέοι ὁδηγόν, ποδηγέτην, διδάσκαλον, πηδάλιον διὰ νὰ μὴ πνιγοῦν εἰς τὰ κύματα τῆς ἀπιστίας καὶ ἀσεβείας τοῦ αἰῶνος τούτου. Καὶ ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος ἰδεώδης εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς δύναται ὡς πρέπει νὰ εἶναι μόνον ὁ Χριστὸς, ἡ Ἐκκλησία Του καὶ τὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ, οἱ διδάσκαλοι τῆς θεοσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς.

«Ἀπὸ βρέφους εἶδας τὰ ἱερὰ γράμματα τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν», γράφει ὁ Θεορρήμων Παῦλος πρὸς τὸν ἀγαπημένον του μαθητὴν καὶ ἀπόστολον Τιμόθεον.

Ἀλλὰ ποῦ δύναται ὁ νέος νὰ διδαχθῇ τὰ ἱερὰ ταῦτα γράμματα κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν; Εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Ὁ θεσμὸς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀφ' ἧς εἰσήχθη καὶ καθιερώθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσέφερε πολυτιμοτάτας ὑπηρεσίας εἰς Αὐτήν, καθότι ἀνέλαβε τὸν κυριώτερον τομέα δράσεως, τὴν ἡθικὴν καὶ χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς Νεολαίας.

Ἡ νεολαία εἶναι ἡ χρυσὴ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος, εἶναι ἡ ψυχὴ ἑνὸς Ἐθνους, μιᾶς Κοινωνίας.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφερομένη θερμῶς διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ἐδημιούργησε τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἅτινα ἀποδεικνύονται πολλάκις κρεῖττονα τῶν ἄλλων Σχολείων παρέχοντα εἰς τοὺς νέους ἐφόδια καὶ ὅπλα πολλὰ διὰ τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ τὴν λύσιν αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον εἶναι πηγὴ ἠθικῆς δυνάμεως, σωφρονιστήριον, σχολεῖον ὑψηλῆς ἠθικῆς καὶ ἀνωτερότητος, διδασκαλεῖον ἀρετῆς καὶ ἀγίας ζωῆς.

Οἱ φοιτήσαντες εἰς Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἀναδεικνύονται πάντοτε συμφώνως πρὸς γενομένας στατιστικὰς ἀνώτεροι, προοδευτικώτεροι, γενναιότεροι, τιμιώτεροι, ἐξυπηρετικώτεροι καὶ προθυμώτεροι εἰς πᾶσαν θυσίαν εἰς τὴν Κοινωνικὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς οὐδέποτε θελήσαντας νὰ παρακολουθήσουν Κατηχητικὰ μαθήματα. Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον λειτουργοῦν ὑπὸ ὅρους αἰσίους, προσφέρει πλείονα ἐνίοτε καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Σχολείου εἰς τοὺς τροφίμους του. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, θὰ ἦτο εὐλογία Θεοῦ δι' ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐφοίτουν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὅλοι οἱ Ἑλληνόπαιδες τῆς Κατωτέρας καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

Ἐὰν ὅλοι οἱ Νέοι ἢ τουλάχιστον οἱ περισσότεροί ἐνεκομποῦντο τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐνηρμόνιζον τὴν ζωὴν των πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ Ἑλλάς θὰ μετέβαλε ὄψιν, θὰ ἐγένετο «καινὴ» καὶ θὰ ἐλούετο εἰς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀναρχία, ὁ κομμουνισμός, ἡ ἀσυδοσία, ὁ ἀκόλαστος βίος, αἱ ἠθικαὶ παρεκτροπαί, καὶ αἱ μυρία ὅσαι ἄλλαι ἀτασθαλίαι τῆς νεότητος θὰ ἐξέλιπον καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ ἀπέβαινε Κράτος προοδευτικόν, χριστιανικόν, πολιτισμένον καὶ ἄξιον μιμήσεως ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων κρατῶν.

Ἀς ἐργασθῶμεν πάντες δραστηρίως καὶ φιλοπόνως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀς προτρέψωμεν τὴν νέαν γενεάν πρὸς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἄς στρέψωμεν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ ὄριμοι, οἱ μεγαλύτεροι, οἱ ὑπεύθυνοι.

Ἀς προσπαθήσωμεν πάντες εἰς τὸν τιτάνιον αὐτὸν ἀγῶνα νὰ εὐρεθῶμεν ἔτοιμοι.

Ἀς φροντίσωμεν τὸ νέον ἱεραποστολικὸν ἔτος νὰ μᾶς εὕρῃ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων.

Ἀς ἀποβῇ τὸ ἔτος τοῦτο χάριτι θεῆς γόνιμον, καρποφόρον, ἀποδοτικὸν εἰς καρποὺς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας.

Ἀς ἀποτελέσῃ ἀφειρητὴν, νέας ζωῆς πνευματικώτερας, προγραμματισμένης καὶ ἐνηρμοσμένης πρὸς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους! Γένοιτο!

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΑΓΑΠΗΣ

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς φιλοθέους ἀγαγῶντας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» νὰ προσφέρουν καὶ πάλιν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ὑπὸ ἀνέγερσιν Οἰκοτροφεῖον. Τὸ ἔργον σὺν Θεῷ ἐπροχώρησε μὲ γοργὸν ρυθμὸν, ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν αἰ ἐργασίαν διεκόπησαν ἐλλείψει χρημάτων. Ζητοῦμεν τὴν βοήθειαν ὑλικὴν ἢ πνευματικὴν, καὶ τὴν συμπράξασιν ὅλων πρὸς ἐλοκλήρωσιν τοῦ θεαρέστου τούτου ἔργου, τὸ ὅποιον θὰ ἀποτελέσῃ οἶκον ἐλέους καὶ ἀγάπης ὡς ὁμηγήριον μεγάλης ἱεραποστολικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ ποιικίλης ἄλλης πνευματικῆς δραστηριότητος.

Δὲν ζητοῦμεν πολλά, ἔχοντες κατὰ νοῦν ὅτι: «Θεὸς φίλον τὸ κατὰ δύναμιν».

Δεχόμεθα καὶ τὸ δέλεπτον τῆς χήρας, δεχόμεθα καὶ τὸν πενιχρὸν ὁβολὸν τοῦ κατὰ Παῦλον «ἐλαροῦ ὁδοῦ».

Προσφέρατε ὅλοι, ὅτι δύναται ἕκαστος πιστεύοντας, ἀδυστάκτως ἔτι διὰ τῆς προσφορᾶς ταύτης συντελεῖτε εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ τελείωσιν ἑνὸς λαμπροῦ κοινωνικοῦ καὶ εὐαγοῦς ἱδρύματος, τοῦ ὁποῦ σκοπὸς εἶναι ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις καὶ ἡ ἐν Χριστῷ μόρφωσις τῶν νεανικῶν ψυχῶν.

Ν ὅ ν ὕ π ἐ ρ π ά ν τ ω ν ὁ ἀ γ ῶ ν!

ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΗΣ ΦΛΥΑΡΙΑΣ

Καθὼς ἀπὸ μικρὸν σπινθήρα ἡμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ δλόκληρον δάσος, τοιοῦτοτρόπως, ἅμα ἐν μυστικὸν γνωστοποιήθη εἰς ἓνα, θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ἃς τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅσοι γνωρίζουν τυχὸν μυστικὰ προσωπικὰ καὶ οἰκογενειακά, πρὸ πάντων θὲ ὅσοι εὐρίσκονται εἰς ἐμπιστευτικὰς θέσεις πόλεως ἢ κράτους καὶ κατέχουν μυστικὰ σοβαρὰ καὶ σπουδαία.

Ἡ ρωμαϊκὴ Γερουσία κάποτε ἐνησχολεῖτο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς συζήτησιν, ἥτις, διὰ τὴν ἔκτακτον σπουδαιότητά της, ἐκρατεῖτο μυστικῇ. Τί νὰ συνέβαινεν; Οἱ πολῖται κατέχοντο ἀπὸ μεγάλῃν περιέργειαν, ὁμοῦ δὲ μ' αὐτοὺς καὶ αἱ γυναῖκες τῶν γεροῦσιαστῶν. Μία ἐξ αὐτῶν δὲν ἄφηνεν ἡσυχον διόλου τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ τὸν παρεκάλει θερμῶς νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ τίνος συνεσιέποντο εἰς τὴν Γερουσίαν. Ἐκεῖνος δὲν συγκατένευεν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν παρητεῖτο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθῃ. Καὶ ὠρρίζετο λοιπὸν καὶ κατὰρας ἔκαμνε κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅτι θὰ κρατοῦσε ἀσφαλῶς τὸ μυστικόν, καὶ δάκρυα ἔχυνε διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Γερουσιαστὴς ἠγάπα μὲν τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν ἐγνώριζε, ὅτι ἦτο φρόνιμος, δὲν ἀπεφάσκειν ὅμως νὰ της ἀνακινῶσιν τίποτε, διότι αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦσαι ἀναμεταξύ των ληρημονοῦν πολλάκις «ὡς λὰ λ ο ν γ έ ν ο ς», τὰ καθήκοντα της ἐχεμυθείας καὶ νικῶνται ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς αὐτοπροβολῆς εἰς τὴν ἐνημερότητα τῶν περισσοτέρων καὶ σπουδαιότερων νέων. Θέλων λοιπὸν νὰ ἀφεθῇ ἡσυχος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐλέγξῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρκους της, ἐπλάσεν ἐν δῆθεν μυστικὸν τῆς γεροῦσίας. «Μὲ ἐνίκησες ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπε· ἰδοὺ λοιπὸν μάθε περὶ τίνος φοβεροῦ καὶ τεραστίου πράγματος συσκαπτόμεθα. Οἱ ἱερεῖς μᾶς ἀνῆγγειλαν, ὅτι ἐφάνη πετῶν εἰς κορυδαλλὸς μὲ χρυσὴν περικεφαλαίαν καὶ μέ δόρυ. Σκαπτόμεθα λοιπὸν, ἐάν τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι καλὸν ἢ κακόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπόρρητον κράτησέ το ὅμως μυστικόν.

Ἡ γυνὴ ὑπεσχέθη ἐπαναλαβοῦσα τοὺς ὅρκους της, ὁ δὲ ἄνθρωπος αὐτῆς ἐξῆλθε διὰ τὴν ἀγοράν. Μόλις ὅμως ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν του, τὸ μυστικὸν ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὴν σύζυγόν του. Καὶ μόλις εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν μία ἀπὸ τὰς θούλας της, προσποιουμένη, ὅτι δῆθεν δὲν τὴν ἔβλεπεν, ἐκτύπα τὸ στήθος της καὶ ἔτιλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, λέγουσα: ἄλλοῖμονον εἰς τὸν ἄνδρα μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα! Τί θὰ πάθωμεν;

—Τί συμβαίνει, κυρία; τὴν ἐρώτησε περίτρομος ἡ δούλη.

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἐπερίμενε ἡ κυρία της διὰ νὰ διγγηθῇ ἀμέσως ὅτι ἤκουσε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, φροντίσασα ἐν ταυτῇ νὰ προσθέσῃ ὅτι συνηθίζουσιν ὅλοι οἱ φλύαροι κοινολογοῦντες μυστικόν· δηλαδὴ: πρόσθεξε μὴ τὸ εἶπες εἰς κανένα, ἀλλὰ σιώπα.

Ἡ δούλη θεδαίως ὑπεσχέθη ὅτι θὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν, ἀφοῦ ἡ κυρία διατάσσει. Τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἡμπόδισε, μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας της, νὰ σταματήσῃ τὴν πρώτην σύνδουλόν της, καὶ εἰπῇ εἰς αὐτὴν τί της ἐνεπιστεύθη ἡ κυρία της, ἐγγοεῖται

συστήσασα εἰς αὐτὴν σιωπὴν καὶ ἐχεμυθειαν. Ἡ δευτέρα δούλη, παρὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ τηρήσῃ ἐχεμυθειαν, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἔμαθεν εἰς τὸν φίλον της, ὅστις μετ' ὀλίγον ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν πρὸς συνάντησίν της, διότι ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ πρὸς αὐτόν, ὅτι ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ καὶ μυστικὰ ἐπίσημα. Δὲν παρέλειψε δὲ νὰ τῇ συστήσῃ νὰ τηρήσῃ τὴν εἰρησιν ὑπὸ ἐχεμυθείαν. Ὁ φίλος ὅμως τῆς ὑπηρετρίας παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι θὰ σιωπήσῃ, μόλις ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἀγοράν ἐκυκλοφόρησεν ἀστραπιαίως, ὅσα ἔμαθε ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ γεροῦσιαστὴς, ἐπειδὴ ἐκρατήθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τινος, ἐφθάσεν ὀλίγον θραδύτερον εἰς τὴν ἀγοράν. Μόλις δὲ τὸν εἶδε τις ἀπὸ τοὺς γνωρίμους του· τώρα, τώρα, τὸν ἠρώτησε, κατεβαίνεις εἰς τὴν ἀγοράν ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου;

—Μόλις, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

—Τίποτε λοιπὸν δὲν ἔχεις ἀκούσει;

—Δὲν γνωρίζω, τί συμβαίνει;

—Κορυδαλλὸς ἐφάνη πετῶν, μὲ χρυσὴν περικεφαλαίαν καὶ μέ δόρυ, καὶ μέλλει περὶ τούτου νὰ συνεδριάσῃ ἡ γεροῦσία.

Ὁ γεροῦσιαστὴς ἀπεμακρύνθη γελῶν, εἶπε δὲ μέσα του: Εὐγε, ἐχέμυθε γύναι μου· κατώρθωσες νὰ με προλάβῃ τὸ μυστικόν εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀκράτειαν τῆς γλώσσης τῆς συζύγου του:

—Μὲ κατέστρεφες, τῆς εἶπεν· ἐπείσθησαν εἰς τὴν γεροῦσίαν, ὅτι τὸ μυστικὸν ἐδημοσιεύθη ἐκ τοῦ οἴκου μας, καὶ γίνεσαι σὺ τώρα αἰτία νὰ ἐξορισθῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Ἡ ἀκριτόμυθος σύζυγος ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῇ.

—Τριακόσιοι γεροῦσιασταὶ εἴθε, εἶπε. Διατί με κατηγορεῖς, ὅτι ἐγὼ διέδωκα τὸ μυστικόν;

—Ἡοῖοι τριακόσιοι; ἀπήντησεν ὁ γεροῦσιαστὴς. Τὸ μυστικὸν τὸ ἐπλάσα ἐγώ, ἀφοῦ δὲν μ' ἄφηνες νὰ ἡσυχάσω. Ἡ δὲ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐκοινολόγησες, ἀποδεικνύει πόσον ὀλίγον πρέπει τις νὰ ἐμπιστεύεται τὰ φλύαρα στόματα.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ· ΤΗΛ. 628.280

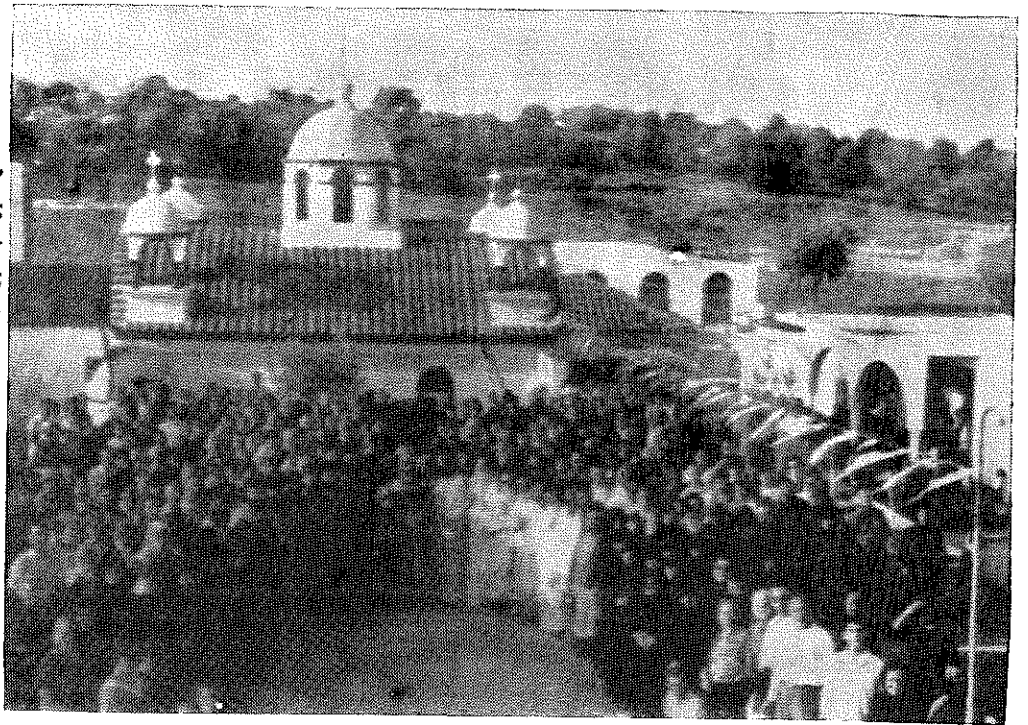
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν
πανήγυριν τῆς ἐορτῆς
τοῦ Ὁσίου Ἀθανασί-
ου τοῦ ἐν ᾿Αθῶ εἰς
Μεγάλο Πεῦκο Ἀτ-
τικῆς. Ὁ Σεβ. Σαλα-
μῖνος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱ-
ερατείου καὶ τῶν πα-
νηγυριστῶν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν
πανήγυριν τῆς ἐορτῆς
τοῦ Τιμίου Προδρόμου
εἰς Λουτράκιον Κο-
ρινθίας. Ὁ Σεβ. Σα-
λαμῖνος ἐν μέσῳ τῆς
ἀγίας Καθηγουμένης
τοῦ Ἱερατείου καὶ
τῶν πανηγυριστῶν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν
πανήγυριν τῆς Ἀπο-
τομῆς τῆς Τιμίας Κε-
φαλῆς τοῦ Προδρόμου
εἰς Λουτρουφί-Θηβῶν
Ὁ Σεβ. Διαυλείας κ.
Ἀκάκιος παραπλεύ-
ρως τῆς Ἀγ. Εἰκόνης
περιστοιχοῦμενος ὑπὸ
τοῦ Ἀρχ. Σεραφείμ,
τῶν αἰδεσιμ. Γεωργίου
Κοκκάλα, Δημ. Κοτσι-
κόντα, Παν. Χίου τοῦ
Ἱεροδ. Ἀκακίου, τοῦ
Μοναχοῦ Ἱεζεκιήλ
καὶ τμήματος προσκυ-
νητῶν ἔξωθεν τοῦ Ἱ.
Ναοῦ.

Π Ι Ν Α Ε

Ἐμφαίνων τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος κατὰ τὰ ἔτη 1963, 1964, 1965 καὶ 1966, ἐκ μέρους τῶν κάτωθι ἰδιωτικῶν ἱ. Ναῶν καὶ Παραρτημάτων, αἵτινα ἐφάνησαν πρόθυμα νὰ ἀνταποκριθῶσι εἰς τὰς ἐκκλήσεις ἡμῶν. Ἐνταῦθα παραιτηρεῖται συνεχῶς αἰξάνομε-

νον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἐφημερίων καὶ Προεδρείων τῶν ἱ. Ναῶν. Δι' ὃ καὶ συγκαίροντες πάντας, ὡς καὶ τὸν πιστὸν λαὸν μας εὐελπιστοῦμεν, διὰ τὸ λῆγον ἔτος 1967 θὰ ἐμφανίσῃ μεγαλύτερον τὸ ἐνδιαφέρον ἀπάντων πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ προαγωγὴν τοῦ ἱ. ἀγῶνος.

	1963	1964	1965	1966
1) Ἡ ἱ. Μ. Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκοβρύσεως — Ἀττικῆς	—	—	—	5000
2) Ὁ ἱ. Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης (Πατησίων)	3300	3900	3300	4200
3) » Φανουρίου (Κορωπί — Ἀττικῆς)	100	500	1200	3400
4) » Τριῶν Ἱεραρχῶν (Θεο) νίκης)	—	—	3000	3000
5) » Σπυρίδωνος (Σαλαμίνος)	2000	3000	3000	3000
6) » Ἀρτεμίου (Κορυθαλλοῦ)	2120	3062	1686	2928
7) » Εὐαγγελιστρίας (Κουκουβάουνες)	—	—	1050	2650
8) » Ταξιάρχων (Ν. Ἡράκλ. Ἀττικῆς)	2600	800	3200	2400
9) » Κοιμήσεως Θεοτόκου (Βόλον)	1000	—	—	2400
10) » Ἀγ. Πατέρων (Παιανίας)	500	500	—	2400
11) » Γεννήσεως Χριστοῦ (Θεο) νίκης)	1100	4700	3200	1800
12) » Ἀγ. Ἰωάννου Προδρόμου (Λουτουφί)	—	—	—	1800
13) » Δημητρίου (Ἀμφιάλης)	1730	1238	1000	1640
14) » Ἀναργύρων (Ἐλευσίνος)	200	—	400	1600
15) » Γεωργίου (Ν. Λιουσίων)	—	—	600	1600
16) ἱ. Ν. Ἀγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου (Κορωπίου)	—	—	500	1500
17) ἱ. Ν. Ἀγ. Μηνᾶ (Ἀμφιάλης)	2020	2000	560	1480
18) » Κοιμήσεως Θεοτόκου (Τσακού)	995	1000	1835	1395
19) » Παναγίας Γλυκοφιλούσης (Περισσῆς)	—	—	500	1300
20) » Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	500	—	1200	1200
21) » Μαύρας (Καρύστου)	505	—	1200	1200
22) » Ὑπαπαντῆς (Μαρκοπούλου)	—	—	—	1130
23) » Ἀγ. Νικολάου (Χαϊδαρίου)	500	1331	1900	1130
24) » Εὐαγγελιστρίας (Χαλκίδος)	—	—	1000	1050
25) » Ἀγ. Νέστορος (Θεο) νίκης)	500	—	300	1000
26) » Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)	—	—	1250	1000
27) » Εὐαγγελιστρίας (Στυλίδος)	—	—	—	1000
28) » Ἀγ. Γεωργίου (Πύργου — Σάμου)	—	—	500	1000
29) » Νικολάου (Πάρου)	500	—	—	1000
30) » Τριάδος (Μπάλλας — Ἀττικῆς)	291	300	1000	900
31) » Ἀποστόλων (Φαρσάλων)	—	—	—	800
32) » Παράρτημα (Πάρου)	—	—	—	700
33) ἱ. Ν. Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης (Ἡλιούπολις)	211	—	290	660
34) » Ἀγ. Ἀναργύρων (Ποταμιᾶ — Θάσου)	—	—	1200	600
35) » Ἰωάννου Θεολόγου (Πετρούπολις)	225	325	621	595
36) » Εὐαγγελιστρίας (Λαρίσης)	—	—	—	565
37) » Νικολάου (Κορυθαλλοῦ)	—	—	300	500
38) Παράρτημα Ἡρακλείου (Κρήτης)	—	—	—	500
39) Παράρτημα Πανδρόσου (Σάμου)	—	—	—	400
40) ἱ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου (Σέδες)	—	—	1400	300
41) ἱ. Μ. Ἀγ. Μάρκου (Κορωπίου)	—	—	—	300
42) ἱ. Ν. Ἀγ. Χρυσοστόμου (Τήνος)	—	—	—	250
43) ἱ. Ν. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον	—	246	239	208
44) ἱ. Ν. Ἀγ. Κων. νου (Βασιλικὰ — Θεο) νίκης)	—	—	—	200
45) ἱ. Μ. Ἀγ. Νικολάου (Παιανίας)	300	115	—	121
46) » Ἀγ. Σκέπης (Χαϊδαρίου)	—	—	—	100
47) » Εὐαγγελιστρίας (Πυρί — Θηβῶν)	4100	—	—	—
48) » Ἀναλήψεως (Σπάτων)	—	—	1800	—
49) » Γεωργίου (Κηφισιάς)	396	—	—	—
50) » Ἀγ. Τριάδος (Ν. Λιουσίων)	—	300	—	—
51) » Ἀγ. Μάρκου (Δράμας)	200	—	—	—
Γενικὸν σύνολον	22193	23317	39231	62902

Περὶ Ἑκκλησιασμοῦ

Ο ΝΑΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΠΟΣ ΑΓΙΟΣ

«Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος»
(Γεν. 28,17)

Ὁ χριστιανικὸς ναὸς εἶναι καθηγιασμένος μετὰ τὰ ἱερὰ ἐγκαινία, μετὰ τὴν χάρι τῶν ἁγίων λειψάνων. Δὲν εἶναι ἕνα ἀπλὸ ἐπὶ ὁ ναός. Ὅλα μέσα εἶναι καθηγιασμένα μετὰ τὰ Μυστήρια, μετὰ ἅγιον μύρον, μετὰ θυμιάματα, μετὰ προσευχὴ καὶ λατρεία. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων καὶ θὰ θεβαιωθῇ, ὅτι ὁ ναὸς εἶναι πραγματικὰ ἅγιος. Ὁ ναὸς εἶναι ἡ σκάλα, πού μᾶς ἀνεβάζει ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὰ φθαρτά, στὰ ἀφθαρτά, ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα στὰ αἰώνια. Ὅλα μέσα στὸν ναόν, Ἁγία Τράπεζα, εἰκόνες, θυμιατήρια, ἱερὰ σκεύη, ἄμφια, ὅλα παίρνουν μιὰ ξεχωριστὴ χάρι καὶ ἱερότητα. Ὁ ναὸς παίρνει ἀκόμη μεγαλύτερο ἁγιασμό καὶ γίνεται πραγματικὰ «οἶκος Θεοῦ» στὴν θεία λειτουργία, ὅπου ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου εἶναι πραγματικὴ μετὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁ χριστιανικὸς ναὸς δὲν εἶναι σάν τὴν πέτρα πού ἔβαλε ὁ Ἰακώβ προσκέφαλο καὶ εἶδε τὸ φοβερὸ ὄραμα, τὴ σκάλα πού ἔφθανε στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεδοκατέβαιναν οἱ ἄγγελοι καὶ εἶπε, «φοβερός εἶναι τὸ οὗτος ὁ τόπος» οὔτε ἡ βάτος πού ἐφάνηκε στὸν Μωϋσῇ πῶς ἐκαίετο καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ

Θεοῦ, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦταν ἅγιος καὶ ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ μετὰ εὐλάβεια καὶ φόβο.

Εἶναι δυστύχημα, ὅτι τὴν ἱερότητα τοῦ ναοῦ δὲν τὴν αἰσθανόμεθα ὅσο πρέπει καὶ γι' αὐτὸ παρατηρεῖται τόση ἀνησυχία, ἀκαταστασία, φωνές καὶ θόρυβος, κατὰ τὴν ὥρα τῆς λατρείας καὶ τῶν Μυστηρίων, ὥστε καταντᾷ νὰ ὁμοιάζῃ ὁ ναὸς μετὰ τόπο κοσμικῆς συνάξεως. Ὁ εὐσεβὴς Χριστιανὸς εἰσέρχεται στὴν Ἐκκλησία «μετὰ πίστεως, εὐλαθείας καὶ φόβου Θεοῦ». Διώχνει κάθε μέριμνα ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, προσηλώνει τὴν σκέψι καὶ τὴν καρδιά του εἰς ὅσα φάλλονται καὶ τελούνται καὶ προσπαθεῖ νὰ εὐρίσκειται σὲ κατάνυξι καὶ πνευματικὴ ἔξαρσι. Τότε ἡ λατρεία γίνεται λογικὴ, πνευματικὴ καὶ ἀληθινή, καὶ μεγάλη εἶναι ἡ ψυχικὴ ὠφέλεια ἀπὸ τὴν εὐλαβικὴν λατρεία.

Ὅταν θὰ κατανοήσωμεν τὴν ἱερότητα τοῦ ναοῦ, ὁ ἐκκλησιασμός θὰ εἶναι εὐλαβικός, συνεπὲς καὶ σωτήριος, γιατί τὰ πάντα μέσα στὴν Ἐκκλησία μιλοῦν γιὰ τὴν ἁγιότητα καὶ καλοῦν τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀφήσῃ κάθε ἐπίγεια σκέψι καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ στὴν οὐράνια λατρεία τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ κάμῃ ἔργο τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται».

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος, γέρων πλέον, ᾤδύρετο διότι δὲν εἶχε διάδοχον τοῦ θρόνου του, τὸν δὲ μόνον υπολειπόμενον ἔγγονόν του, ἐκ θυγατρὸς, τὸν Ποστούμιον, ἐκράτει ἐν ἑξορίᾳ, ἕνεκα κατηγορίας τινός. Τὸν πόνον τοῦ τούτου ἀνεπιστεύθη, εἰς τὸν φίλτατόν του Φούλβιον. Συγχρόνως δὲ τῷ ἔξεμυστρεῦθῃ, ὅτι, ἂν καὶ τὸν ἐπίεζεν ἡ αὐτοκράτειρα Λιβία νὰ ἀνακηρύξῃ διάδοχον τὸν ἐξ ἄλλου γάμου ἰδιὸν τῆς υἱόν, δὲν ἐνέκρινεν ἡμῶς τοῦτο αὐτὸς ὁ Καῖσαρ, ἀλλὰ τ' ἀνεκάλει τὸν ἔγγονόν του ἐκ τῆς ἑξορίας. Ὁ Φούλβιος εἶχε τὴν ἀκράτειαν ν' ἀνακοινώσῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν μυστικὸν εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ γυναῖκα· αὕτη δέ, διὰ νὰ φανῇ ὅτι προσέφερεν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν αὐτοκρατείαν, ἔσπευσε νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ εἰς αὐτήν. Ἡ Λιβία ἐλυπήθη· μεταβάσα δὲ πρὸς τὸν Αὐγουστον, τῷ παρεπονήθη πικρῶς διατῆ νὰ μὴ τῆς εἴπῃ τὸ σχέδιόν του, ἀφοῦ αὕτη, ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως τοῦ Ποστουμίου, καμμίαν δὲν θὰ εἶχαν ἀντίρρησην. Ὁ αὐτοκράτωρ δυσηρεστήθη σφοδρῶς κατὰ τοῦ Φούλβιου διὰ τὴν τόσῃ ἀκριτομυθίαν του· ὁ δὲ Φούλβιος, πεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἠτοκτόνησε.

Ὁ Σέλευκος ὁ Κιλλένικος, νικηθεὶς κατὰ κράτος ἀπὸ τοὺς Παλάτας, ἀπέριψε τὰ βασιλικά του σήματα καὶ ἔτρεχε μετὰ τρεῖς - τέσσαρας ἀκολούθους του, ζητῶν νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ πολλὴν περιπλάνησιν, ἀναγκαζόμενος ἀπὸ τὴν πείαν

καὶ τὸν κάματον, προσήλθεν εἰς μίαν ἑπαυλιν. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἡτο ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μετὰ πάσαν προθυμίαν. Τόσον δὲ υπεχρεώθη ὁ βασιλεὺς, ὥστε ἐσχεδίαζε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ λαμπρῶς, ἐὰν ἐσώζετο καὶ ἐγένετο ἰσχυρὸς καὶ περιφανής. Διότι, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σέλευκου, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἀπεχαιρέτησεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, δὲν συνεκράτηθη. Ἀλλ' ἐνῷ εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπεθύμει νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ χάριν τῆς ἀσφαλείας του, αὐτὸς τῷ εἶπεν: «ὦγίαινε, ὦ βασιλεῦ Σέλευκε».

Ὁ Σέλευκος ἀνετινάχθη καὶ κατεβλήθη. Προφανῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ἀκρατῆ τὴν γλῶσσαν. Τί λοιπὸν θὰ τοῦ ἐστοίχιζε νὰ διαδώσῃ εὐθὺς μετ' ὀλίγον, ὅτι εἶδε τὸν φυγάδα βασιλέα. Ἀναμετρήσας δὲ πάντα τὰ ἐνδεχόμενα, καὶ φρονῶν ὅτι ἐκινδύνευεν ἐκ τῆς λάλου ἐκείνης γλώσσης, ἐξέτεινε τὴν δεξιάν του καὶ προσεποιήθη ὅτι θὰ ἠσπάζετο τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἐπαύλειος. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐνευεν εἰς ἕνα τῶν ἀκολούθων του, ὁ ὅποιος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ φιλοξενήσας προσέκυντε, τοῦ ἀπέκοψε τὸν τράχηλον.

Ὅθεν, ἐκ τῶν ὧν ἀναφέρομεν διαπιστοῦται ἡ θεοπνευστία τοῦ ρητοῦ «Ὁ σφυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» (Παροιμ. ΚΑ', 23), ὡς καὶ τοῦ λεχθέντος ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σειράχ. «Μακάριος ὁ ἐν γλώσσῃ οὐκ ὠλίσθησε» (ΚΕ', 9).

ΠΕΡΙ ΛΥΠΗΣ ΚΑΙ ΑΘΥΜΙΑΣ

Ὁ Θεὸς ἐνέβαλεν εἰς τὴν φύσιν ἡμῶν τὴν λύπην, ὅχι διὰ τὴν μεταχειρίζομεθα ἀπλῶς καὶ εἰς ἀκῆ-τάλληλον χρόνον καὶ εἰς τὰς ἀντιθέτους πρὸς τὴν φύ-σιν μας περιστάσεις, οὔτε διὰ τὴν φθείρωμε τοὺς ἑαυ-τούς μας μετὰ τὴν ἀθυμίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀποκομίζομε ἐξ αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερον κέρδος. Διότι και-ρὸς τῆς ἀθυμίας δὲν εἶναι ἐκεῖνος, κατὰ τὸν ὅποιον παθαίνομεν κάτι κακόν, ἀλλὰ ἐκεῖνος κατὰ τὸν ὅποιον πράττομεν κάτι κακόν.

Ἡμεῖς ὅμως ἀντεστρέψαμεν τὴν σειράν τῶν πρα-γμάτων καὶ ἀντηλλάξαμεν τοὺς καιροὺς. Καὶ ἔτσι, ὅταν μὲν διαπράττωμεν ἀμέτρητα κακά, δὲν συστέλλομεθα ἔστω καὶ δι' ὀλίγον. Ἄν ὅμως πάθωμεν καὶ τὸ παρα-μικρὸν ἀπὸ κάποιον, τότε συντρίβομεθα ψυχικῶς καὶ τὰ χάνομεν καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν, χωρὶς νὰ σκεπτόμεθα, ὅτι αἱ θλί-ψεις καὶ οἱ πειρασμοί, καὶ ὅσα ἄλλα λυπηρὰ μᾶς συμ-βαίνουν φανερώνουν τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς, περισσότερον ἀπὸ τὰ εὐχάριστα περιστατικά.

Ἀλλὰ διατὶ ὁμῶς διὰ τὰς θλίψεις ποὺ δοκιμάζο-μεν εἰς τὴν ζωὴν; Ἡ ἀπειλὴ περὶ τῆς αἰωνίου κολά-σεως ἀποδεικνύει τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ καλύτε-ρον ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Διότι ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπειλὴ τῆς αἰω-νίου κολάσεως, οὐδεὶς ἀσφαλῶς θὰ ἐκέρδιζε τὰ οὐρά-νια ἀγαθά. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἄρκετὴ μόνη ἡ ἐπαγ-γελία τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν διὰ τὴν μᾶς παρακινήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐάν δὲν ὑπῆρχε καὶ ὁ φόβος τῆς κολάσεως, ὁ ὁποῖος ὠθεῖ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοὺς ραθυμο-τέρους.

Διὰ τοῦτο ἄλλωστε ὑπάρχει ἡ λύπη καὶ ἡ ἀθυμία, ὅχι διὰ τὴν ὑποφέρωμεν διὰ τὸν θάνατον προσφιλοῦς προσώπου, ἢ διὰ τὴν ἀπώλειαν χρημάτων, οὔτε δι' ὅ,τι ἄλλοτε ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τὴν κάμνωμεν χρῆσιν, ἀ-κόμη δὲ καὶ κατὰχρησιν αὐτῆς, πρὸς ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας. Διότι καὶ ὁ στρατιώτης, ὁ ὁ-ποῖος φοβεῖται τὸν θάνατον, δοκιμάζει λύπην, πρέπει νὰ λυπηταί ὅχι δι' ἐκείνους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάττε-ται, ἀλλὰ διὰ τὰς ἁμαρτίας του, διὰ τῶν ὁποίων ἐξορ-γίζει τὸν Θεόν. Διότι αἱ μὲν ἁμαρτίαι ἀπομακρύνουν τὸν Θεόν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ τὸν κάμνουν ἐχθρόν μας, ἐνῷ αἱ θλίψεις τὰς ὁποίας δοκιμάζομεν ἀπὸ ἄλλους, μᾶς συμφιλιώνουν μετὰ τὸν Θεόν καὶ τὸν κάμνουν νὰ μένη κοντὰ μας ὡς προστάτης.

Δι' αὐτὸ ἄλλωστε ἤλθε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὃ ἄνθρωπε, διὰ τὴν ἀποδεικνύεσαι λαμπρότερος ὅταν δο-κιμάζῃς κακά, καὶ ὅχι διὰ τὴν τρέφεσαι χωρὶς νὰ ἐρ-γάζεσαι οὔτε διὰ τὴν μὴ παθαίνῃς ποτὲ κανένα κακόν. Διότι δὲν εἶναι γνώρισμα γενναίου ἀνδρὸς τὸ νὰ ζητῇ τὴν ἄνεσιν καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν τροφὴν. Ἡ τοιαύ-τη ἐπιθυμία ἀποτελεῖ γνώρισμα μᾶλλον ἀλόγου σκώ-ληκος, παρὰ πλάσματος προικισμένου μετὰ λογικόν. Καὶ νὰ εὐχῃ μὲν νὰ μὴ πέσῃ ποτὲ εἰς πειρασμόν· ἐάν ὅμως κάποτε περιπέσῃ εἰς δοκιμασίαν, μὴ στενοχω-ρῆσαι, μὴ θορυβῆσαι, μὴ ταράττεσαι, ἀλλὰ κάμνε ὅ,τι ἡμπορεῖς διὰ τὴν νὰ φανῇς λαμπρότερος.

Ἡ δὲν ἐλέπεις, ὅτι οἱ γενναῖοι ἀπὸ τοὺς στρα-τιώταις, ὅταν ἡ σάλπιγξ τοὺς καλῇ εἰς τὴν μάχην, ἀ-

ποβλέπουν πρὸς τὰς νίκας, στρέφουν τὸν νοῦν πρὸς τοὺς προγόνους, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν μεγάλα κατορθώματα; Καὶ σὺ λοιπόν, ὅταν ἀντιχῇ ἡ πνευματικὴ σάλπιγξ, στάσου ὁρμητικώτερος ἀπὸ τὸν λέοντα· εἰσελθε εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος, ἔστω καὶ ἂν σὲ ἀπειλῇ πῦρ ἢ σί-δηρος· καὶ τὰ στοιχεῖα γνωρίζουν νὰ τέθωνται τοὺς ἀνδρείους· καὶ τὰ θηρία φοβοῦνται τοὺς γενναίους. Καὶ ἂν ἐρεθίζωνται ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἂν ἐκ φύσεως ἐξα-γριώνωνται, ὅλα τὰ ζεχνοῦν καὶ συγκρατοῦν τὴν ὁρ-μήν των.

Ἐάν λοιπόν κάποτε πρέπει νὰ λυπηταί ὁ Χριστια-νός, δύο μόνον αἰτίας λύπης πρέπει νὰ ἔχη· ἢ ὅταν ὁ ἴδιος ἢ ὅταν ὁ πλησίον του ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Θεόν. Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ κατέχωνται ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ νὰ τρέμουν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κακο-λογοῦνται, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κακολογοῦν. Διότι δὲν καλοῦνται οἱ κακολογούμενοι νὰ ἀπολογηθῶν δι' ὅσα κακὰ ἐλέχθησαν εἰς ὄφρος των, ἀλλὰ οἱ κακολο-γῶντες δι' ὅσα κακὰ εἶπον εἰς ὄφρος ἄλλων· αὐτοὺς ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος διὰ τὴν κακολογίαν των.

Ἐκεῖνοι λοιπόν οἱ ὅποιοι ἤκουσαν νὰ λέγωνται κα-κά εἰς ὄφρος των πρέπει νὰ μένουν ἀμέριμνοι· διότι δὲν πρόκειται νὰ δώσουν λόγον δι' ὅσα κακὰ εἶπεν εἰς ὄφρος των κάποιος ἄλλος. Τοῦναντίον πρέπει νὰ τρέ-μουν καὶ νὰ ἀγωνιοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐκακολόγησαν τὸν συνάνθρωπόν των, διότι αὐτοὶ μέλλουν νὰ συρθεῖν εἰς τὸ φοβερόν Δικαστήριον, ἵνα λογοδοτήσουν δι' ὅσα ἐκακολόγησαν τὸν πλησίον των. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ λυποῦμεθα διότι μᾶς κακολογοῦν, ἀλλὰ ὅταν μᾶς κακολογοῦν δικαίως. Διότι, ἐάν μὲν ζῶμεν θυττωμένοι εἰς τὴν κακίαν, καὶ ἐάν κανεὶς δὲν λέγῃ κακόν εἰς ὄ-φρος μας, ὅμως εἴμεθα δυστυχέστεροι ἀπὸ θλους· ἂν ὅμως φροντίζωμεν νὰ ἐπιτελῶμεν τὴν ἀρετὴν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐάν μᾶς κακολογῇ τότε θὰ εἴμεθα ἀπὸ θλους περισσότερον ἀξιολήτευτοι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Π ὥς νοητέον τό, Μ ἢ μεριμνᾷ-τε, τί φάγητε, ἢ τί πίητε, ἢ τί περιβάλεσθε;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Ἡ ἐντολὴ αὕτη διδάσκει, ἐφ' ἑαυτοῖς μὴ πεποι-θέναι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ. Ἀπαγορεύσας γὰρ ὁ Κύριος τὴν μερίμναν, ἐπισυνάπτει τὴν ἐπαγγελίαν, λέγων· «Ὅτε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν, ὃν χρεῖαν ἔχετε, προτοῦ ὑ-μᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. Τοιοῦτον οὖν καὶ ὁ Ἀπόστολος λέ-γει· «Τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχήκαμεν, ἵνα μὴ πε-ποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγεί-ροντι τοὺς νεκρούς». Βοηθεὶ δὲ τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει καὶ ἡ περὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ διάπυρος σπουδὴ, καὶ ἀχώρετος ἐπιθυμία, ἀφ' ἧς, ὁ κρατηθεὶς, οὐδὲ χολὴν ἄγει μετεωρισθῆναι περὶ τὰς σωματικὰς χρεῖας.

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν τελεῖται τὸ ἐτήσιον Ἀρχιερατ. μνημόσυνον τοῦ ἀνωτέρω εἰκονιζομένου ἀειμνήστου Ἱερομονάχου καὶ πνευματικοῦ Αἰγίνης Ἱερογύμου Ἀποστολίδου.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Ὁ Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἐρμογένους ἀναχωρήσας διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἀνευ ἀδείας τῆς προϊσταμένης του Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς διεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Ἱερέων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΣΚΕΦΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

“ΕΣΘ ΑΕΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΠΡΟΣ ΜΑΘΗΣΙΝ ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ,,

(Μέρος 34ον)

(Μ Βασίλειος)

Γράφων ἐποικοδομητικῶς καὶ προτρεπτικῶς πρὸς τὸν Μοναχὸν Χίλωνα ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος μεταξὺ ἄλλων τοῦ παρέχει καὶ τὴν ὡς ἄνω σωτήριον συμβουλὴν, δι' ἧς τοῦ ὑποδεικνύει νὰ προτιμᾷ τὸ ἐν ταπεινώσει διδάσκεισθαι μᾶλλον ἢ τὸ διδάσκειν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι νὰ διδάσκη τις εἶναι εὐκολώτατον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νὰ διδάσκηται, τὸ ὅποιον εἶναι δυσκολώτατον, διότι προϋποθέτει ἑαθεῖαν ταπεινώσιν.

«Μὴ γινώμεθα πολλοὶ διδάσκαλοι, ἀδελφοί, ὅτι μεῖζον κρίμα ληφόμεθα», διακηρύττει τρανῶς ὁ Ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος.

Ἀναμνησθητέως, συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1968 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὁλὴν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ ὅπως διαβιβάσωσι ἀμέσως τὰς παραγγελίας τιν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου ὁρχ. 10

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τσέπης ὁρχ. 3

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα δι' ἐπιταγῶν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν, ὅπως ἀναγράφωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιταγῆς τὸν σκοπὸν τῶν ἀποστελλομένων, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Διαχειριστοῦ. Ἦτοι ὁ π ἐ ρ το ὁ οἰκοτροφείου ἢ διὰ συνδρομὰς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἢ δι' ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος κ.ο.κ.

Κινήσεις Ἀρχιερέων

Τὸν παρελθόντα μῆνα Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Ἀθ-ξέντιος μετὰ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, τοῦ Σεβ. Δι-αυλείας κ. κ. Ἀκακίου, τοῦ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. κ. Γε-ροντίου καὶ τοῦ Σεβ. Ἀστορίας κ. κ. Πέτρου ἐπεσκέ-φθησαν εἰς Βόλον τὸν ἀσθενοῦντα συναδέλφον των Σεβ. Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομον.

Ὁ Σεβ. Διαυλείας μετέβη εἰς Λουτοφί Ὁρθῶν διὰ τὴν Πανήγυριν τῆς 29 Αὐγούστου. Ὁ Σεβ. Ἀστορίας εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Σέρρας διὰ τὴν Πανήγυριν 8 Σεπτεμβ. Ὁ Ἀρχιμ. Μερ-κούριος Καλοσκάμης εἰς Καλάμας δι' ὑπόθεσιν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος.